

Ο ΓΕΡΩ-MARTEN

(συνέχ. ὅρα φυλ. Κ.)

τοῦ Μαρτέν εἰς τὸ βάθος)

ΑΡΜ. (Ἐλπίζω τώρα τὰ πάντα νὰ διορθωθῶσι). Ὁ ἄκριτος ἐκεῖνος Εὐτύχιος..

ΑΜΑΛ. (κλησιάζουσα) Ὡς φαίνεται, ἡ παρουσία τοῦ φίλου σας.. Σὰς ἀπέδωκε τὴν ἰλαρότητα.

ΑΡΜ. Ναι, τώρα εἶμαι ἥτοχος, γκ. λήνιος.

ΑΜΑΛ. Καὶ τὸ μυστικὸν τὸ ὅποιον ἐμέλλετε νὰ μοὶ ἐμπιστευθῆτε;

ΑΡΜ. Τώρα ὅτε οὐδὲν μὲ λυπεῖ πλέον δύναμαι νὰ σὰς τὸ εἶπω.— Ἀμαλία.. προσφιλὴς Ἀμαλία.. σὲ ἀγαπῶ.

ΓΕΝ. (εἰσέρχεται φέρουσα τὴν σούπαν καὶ ἕν τρυβλίον) Ἐδῶ εἶνε ἡ σούπα· εἰς τὸ τραπέζι. Κύριε πλοίαρχε, θὰ καθίσετε ἐδῶ εἰς τὴ μέση, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ Ἀμαλία καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐγώ. (ἄρχίζει ὑπηρετοῦσα εἰς τὴν τράπεζαν) Ἀρμάνδε, δὲν ἔρχεται ὁ φίλος σου;

ΑΡΜ. Σὰς παρακαλεῖ ν' ἀρχίσετε χωρὶς αὐτόν. Σπουδαία τις ὑπόθεσις τὴν ὅποιαν εἶχε λησμονήσει τὸν ἀναγκάζει νὰ λείψῃ, περὶ τὸ τέλος ὅμως..

ΜΑΡΤ. Καλὰ, καλὰ.. ἄς κάμῃ τὴ δουλειά του· ὅταν ἔλθῃ θὰ τὸν δεχθῶμεν ὅπως πρέπει, καὶ δὲν θὰ χάσῃ τίποτε διότι ἔλειψε.

ΔΟΥΒ. Ἐ! φίλε, σὲ βλέπω κάπως ἀγριωμένον.

ΜΑΡΤ. (ἀεσπάζων ἑαυτοῦ) Τί! μὲν! καὶ ἄλλο..

ΑΡΜ. (Τί νὰ ἔχῃ ὁ πατήρ μου!)

ΔΟΥΒ. Αὐποῦμαι μέλλων ἐντὸς ὀλίγου νὰ σὰς ἀφήσω, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι θὰ μ' ἐνθυμεῖσθε καὶ κατὰ τὰς ἐσπερινὰς οἰκογενειακὰς συναναστροφάς σας θὰ ἀναφέρετε ἐνίοτε τὸν φίλον Δουβούργ.

ΑΡΜ. Καὶ πηγαίνετε μακρὰν πλοίαρχε;

ΔΟΥΒ. Εἰς Αὐστραλίαν. Πεντάμηνον ταξίδι κατὰ τὸ ὅποιον μόνον θάλασσαν καὶ οὐρανὸν θὰ βλέπωμεν. Ὁ ἐμπορικὸς οἶκος ὅστις ἐνύλυνε τὸ πλοῖόν μου ἔθεσεν ἐντὸς αὐτοῦ ὅλα του τὰ κεφαλαία,

ΖΑΚ. ΑΝΘΩΝ = ΕΤΟΣ Β'

τὰ ὅποια θὰ διπλασιασθῶσιν ἐὰν ἐπα-
νέλθωμεν εἰς Αὐρην αἰσίως.

ΑΜΑΛ. (ἐγχειρομένη νὰ ἀφαιρήσῃ τὰ τρυβλία τῆς σούπας) Αἱ εὐχαὶ μας θὰ σὰς παρακολουθῶσι καὶ αἰσίον θ' ἀποβῇ τῇ ταξιδιῳν σας. (ὁ Μαρτέν κινῶν, ἡ Ἀμαλία ἀποθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν φυλλίδα, ἡ δὲ Γενοβέφα κόπτει καὶ διανέμει τὸν ἰνδικὸν ὀρνιν)

ΜΑΡΤ. Εἰς ὑγείαν σου Δουβούργ.

ΔΟΥΒ. Εἰς ὑγείαν σας, φίλοι μου.
(συγκρούουσι τὰ ποτήρια)

ΜΑΡΤ. (πῶν) Ἰδοὺ· ἐνῶ, ἔξυρουμε πῶς ἀφίνει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, δὲν ἔξυρουμε πῶς θὰ ματαιωθούμε.

ΔΟΥΒ. Ἄς ἔχωμεν πεποίθησιν εἰς τὸ μέλλον· δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα ἀπαισιόδοξοι.

ΜΑΡΤ. Ναι, τὸ μέλλον.. ναι, κοπιᾶζει κἀνείς συχνά διὰ νὰ ἔχῃ καλὸν μέλλον, καὶ ἔπειτα μίαν ἡμέραν ἐξαφνὰ ἐξαφνὰ.. σωρὸ πηγαίνει κάτω.

ΓΕΝ. Θὰ τελειώσεις ἀπόψε, ποῦ ὅλο τὴ συφορὰ κράζεις; στριγγλοποῦλι!

ΔΟΥΒ. Κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας μόνον περὶ ἐλπίδων πρέπει νὰ ὁμιλῶμεν.

ΑΜΑΛ. Τί ἔχετε, ἀνάδοχε;

ΔΟΥΒ. Εἶσαι φαιδρὸς ὡς τὴν ὁμίχλην.

ΓΕΝ. Βέβαια, ἡ ἐπίσκεψις ἐκείνου τοῦ κυρίου σ' ἔκαμε κακοδιάθετον.

ΑΡΜ. Ἐδέχθη ὁ πατήρ μου ἐπίσκεψιν τίνα;

ΓΕΝ. Ναι, ἦλθεν ἕνας κύριος, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε ὁ πατέρας σου νὰ μᾶς πῇ τὸ ὄνομά του, κ' ἐκλείσθησαν εἰς τὸ δωμάτιο.

ΑΡΜ. (ἀνησυχῶν) Ἀ!

ΜΑΡΤ. Ἀκουσε, Δουβούργ, εἰς φίλους, ὡς εἴμεθα ἡμεῖς, δὲν χρειάζονται πολλὰ λόγια, καὶ πολὺ περισσότερο ὅπου καὶ ὁ καιρὸς μᾶς βιάζει, καὶ σὺ θ' ἀναχωρήσεις. Σὺ ἡμπορεῖς νὰ κάμῃς μίαν καλὴ καὶ ἀξιέπαινη πράξιν δι' ἕνα τίμιον ἄνθρωπον, ἕνα παλαιὸν σύντροφόν μας.

ΔΟΥΒ. Ἄν ἦνε δυνατόν, εὐχαρίστως θὰ τὸ πράζω.

MART. Ἐνθυμῶμαι τὸν Μορισώ ;

ΔΟΥΒ. Τὸν Μορισώ ὅστις ἀπεσύρθη εἰς Φεκάμπ με ὀλίγα κεφάλαια ἐντίμως κερδηθέντα ; . . βέβαια τὸν ἐνθυμῶμαι.

MART. Ὁ δυστυχὴς κατεστράφη.

ΟΛΟΙ Κατεστράφη !

ΔΟΥΒ. Τί μοι λέγεις ;

MART. Ἡ φιλοδοξία τοῦ ἀσέηκωσε τὰ μυζᾶ, ἤθέλησε νὰ κάμῃ ὅπως τόσοι ἄλλοι, νὰ πκίξῃ εἰς τὸ χρηματιστήριον . .

ΔΟΥΒ. ὦ ! τὸν δυστυχῇ !

MART. Καὶ τώρα πρέπει νὰ ματαπίσῃ τὴν ἐργασίαν του διὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί του.

GEN. Αὐτὴν τὴν ὥραιάν εἶδῃσι ἤλθαν νὰ σοῦ δώσουν ;

MART. Ναι, αὐτήν.

ΔΟΥΒ. Καὶ ὁ υἱός του ; εἶχε, πιστεύω, ἕνα υἱόν.

MART. Ναι, ἕνα υἱόν . . τὴν μόνην του ἐλπίδα . . καὶ τὸν ὅποιον λατρεύει ἡ μητέρα του.

ΔΟΥΒ. Καὶ τὸν ὅποιον ἔστειλεν εἰς Παρίσιους νὰ σπουδάσῃ τὰ νομικὰ, ὡς τὸν Ἀρμάνδον.

MART. Σήμερον εἶνε εἰς τὴν Αὔρην . . χωρὶς μέσα . . καὶ ζητάει καμμία θέσι νὰ ζήσῃ . . ὅλη του ἡ περιουσία εἶνε τὰ ρούχα ποῦ φορεῖ.

GEN. ὦ ! τὸ καῦμένο !

ΔΟΥΒ. Καὶ τί δύναμαι νὰ κάμω ὑπὲρ αὐτοῦ ;

MART. Νὰ τὸν πάρῃς μαζῇ σου εἰς τὸ πλοῖον.

ΟΛΟΙ ὦ ! νὰ ὑπάγῃ τόσῳ μακρὰν ;

GEN. Τί λέγεις, Μαρτέν ! νὰ τὸ πάρῃς μαζῇ του ! μὰ τοῦτο εἶνε ἕνα σκληρὸ πρᾶγμα ! καὶ ἡ οἰκογένειά του ; καὶ ἡ μαύρη ἡ μάνα του ; νὰ τῆς πάρουν τὸ παιδί της ; καλὲ τί λές ;

MART. Αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ θέλει—καὶ μάλιστα μ' ἐπαρκαλέσε νὰ τὸ συστήσω εἰς τὸν Δουβούργ. Μοῦ ἔλεγε, πάντα ὅτι θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἂν εἶχες σιμά σου ἕνα νέον ἐνεργητικόν, γραμματισμένον ὁ ὅποιος νὰ ἴσχυρῇ νὰ σὲ βοηθήσῃ εἰς ταῖς δουλειαῖς σου' πάρε λοιπὸν ἐκεῖνον τὸν

νέον. Σὲ παρκαλῶ, κάμετο διὰ τὴν οἰκογένειάν του, διὰ τὴν μητέρα του ἡ ὁποία ἔσινε πτωχή, καὶ τὴν μόνη της ἐλπίδα ἔχει εἰς ἐκεῖνον τὸ παιδί διὰ νὰ λάβῃ καμμίαν ἡμέρα ἀλάφρωσι.

GEN. (ἐγερθεῖσα ἐναγκαλιζέται τὸν υἱόν της. Ἡ Ἀμαλία λαμβάνει ἐκ τῆς τραπεζῆς τὴν φουλῖδα καὶ φέρει τὰ μεταδόρπια)

ὦ ! Ἀρμάνδος μου . . παιδί μου ! πῶς εὐχριστῶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου τὸ θεὸ ὅτι δὲν μοῦ ἐφύλαξε μία τέτοια τύχη.

ΔΟΥΒ. (λαβόμενος τὸν Μαρτέν ἐκ τῆς χειρὸς) Μαρτέν τί ἔχεις ;

MART. Τίποτε . . τίποτε, σιώπα.

ΑΜΑΛ. (Τρέμω καὶ ἀγνοῶ διατί).

GEN. Ὁ νέος ὅμως εἶνε πολὺ ἀξιέπαινος διὰ τὴν θυσία ὁποῦ θὰ κάμει ! ἡ πράξι του εἶνε πολὺ καλή.

MART. Δουβούργ, ἐβασίσθηκα . . ἐδῶσα ὑπόσχεσι ἀπ' ὀνομά σου. Πήγαινε εἰς τὸ πλοῖον σου, ἔπου γλίγωρα θὰ ἔλθῃ ὁ προστατευόμενός μου, καὶ θὰ γίνῃ, ἐλπίζω, ὁδικός σου. Παραδέχεσαι, ἀλήθεια ;

ΔΟΥΒ. (σπερθεὶς ἐπὶ μικρόν.) Ἡ φίλιπ ἔχει τὰ καθήκοντά της καὶ θὰ τὰ ἐκπληρώσω.

MART. (ὀλίζων τὰς χεῖράς του ἐν συγκινήσει) Δουβούργ, κάμνεις πράξι καλὴ, καὶ ὁ θεὸς δὲν θὰ σοῦ τὴν λυσμονήσῃ.

GEN. Πλοίαρχε, νὰ μεταχειρίζεσαι τὸν καλὸν ἐκεῖνον νέον ὡς νὰ ἦτο παιδί σου, σὲ παρκαλῶ ὅσον τὴν μητέρα του.

ΔΟΥΒ. Σὰς τὸ ὑπόσχομαι, τρέχω νὰ τὸν ἐγγράψω εἰς τὰ χερτιά.

GEN. Ἐ ! Μαρτέν. θὰ πάει 'ς ἕνα τέτοιον ταξιδί ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος νέος χωρὶς φορέματα ;—Ἀμαλία, ἔλα νὰ με βοηθήσῃς—Μὲ τὴ δόξα τοῦ θεοῦ ὁ Ἀρμάνδος μας ἔχει καὶ μὲ τὸ παραπάνω εὐκολα θὰ εὐρούμε κατὶ καὶ διὰ τὸν πτωχὸ ταξιδιώτη. Τί λές, Ἀρμάνδος μου ;

ΑΡΜ. Καὶ μ' ἐρωτᾷ, μῆτέρ μου ; Δόσατε, δόσατε. (ἀκούεται ὁ κώδων τοῦ πλοίου)

ΔΟΥΒ. Ἐλα, γρήγορα, διότι ὁ καιρὸς

δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ἀργοπορίας. Ὁ κωδωνίσκος τῆς λέμβου μου μὲ κράζει.

MART. (ἐγειρόμενος) Ἐνὰ ποτῆρι ἀκόμη εἰς ὑγείαν σου, καλέ μου Δουβούργ.

ΔΟΥΒ. Εἰς ὑγείαν σας, φίλοι μου! (συγκροῦσαι τὰ ποτήρια καὶ πίνουνσι.)

ΓΕΝ. Ἐχε ὑγείαν, πλοίαρχε, καλὸν κατευόδιον.—(ἐπιστρέφει μετὰ τῆς Ἀμαλίας) Σὲ παρακαλῶ νὰ καλῶχης ἐκεῖνο τὸ καὶ μένο τὸ παιδί. (χαίρετ᾽ καὶ ἀπέρχεται)

ΑΜΑΛ. (σιγὰ τῷ Δουβούργ) Καὶ ἐγὼ σᾶς τὸν συνιστῶ, πλοίαρχε. (ἀπέρχεται)

ΔΟΥΒ. Χαίρετε . . χαίρετε, φίλοι μου.

ΟΛΟΙ. Καλὸν καταυόδιον, πλοίαρχε, καλὰ διάφορα!

(ὁ Δουβούργ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ θάβους μετὰ τοῦ Μαρτέν).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΑΡΜΑΝΔΟΣ ἔπειτα MARTEN

ἔπειτα ΕΥΤΥΧΙΟΣ

ΑΡΜ. (μένει σκεπτικὸς εἰς τὸ προσκήνιον) Εἶνε ἄρα ἀληθὲς ὅ,τι εἶπεν ὁ πατήρ μου; ὁ Μορισώ . . ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῇ καταστροφή . . ἡ ἀναχώρησις τοῦ υἱοῦ του; . . ῥίγος θανάτου συστέλλει τὴν καρδίαν μου, καὶ ἀγνοῶ διατί.

MART. [προχωρεῖ πρὸς τὸν Ἀρμάνδον καὶ τὸν ἀτενίζει μετὰ κεκρατημένης ὀργῆς]

ΑΡΜ. Πάτερ! . . ἀλλὰ τί ἔχετε;

MART. [ἐξάγων τὸ ἐντευκτήριον τοῦ Σαρανζών] Ἴδὲ, γνωρίζεις αὐτὸ τὸ ὄνομα;

ΑΡΜ. (ἀναγινώσκων) Σαρανζών.

MART. (μετὰ τινα παύσιν) Πιστεύεις νὰ ὑπάρχη εἰς τὸν κώδικά σου ἓνα ὄνομα καὶ μία τιμωρία δι' ὅσα ἔκαμες;

ΑΡΜ. ὦ! πάτερ μου, ἀρκεῖ, μὴ προσέσχητέ τι πλέον! ὦ! φείσθητέ μου.

MART. Χαμηλότερα μίλιε! μὴ κάμης τὴν κακορίζικη τὴ μάνα σου, νὰ χάσῃ καὶ τὸ μόνο καλὸ ποῦ τῆς ἀπόμεινε, νὰ πιστεῦῃ τὸ παιδίτης τίμιον ἄνθρωπον. Θὰ ἐκατάλαβες, πιστεύω, τώρα τὸ μέρος ὅπου ἐπαῖξα ἐμπρὸς τῆς, καὶ ἐκεῖνο ποῦ πρέπει νὰ κάμης . . ἀναχώρησε.

ΑΡΜ. Ν' ἀναχωρήσω! ν' ἀφήσω τὴν μητέρα μου . . σᾶς . . τὴν Ἀμαλίαν; . .

MART. Τὴν Ἀμαλία! ὦρατιον ἄνδρα θὰ τῆς ἔδινα, λαμπρὸ χάρισμα. Νὰ τῆς σπαταλήσῃς τὸ προικὶ τῆς μετὰ τὰς ἀσωτείας σου, ὅπως ἔφαγες τὸ ψωμί ὅπου εἴχαμε διὰ τὰ γεράματά μας.

ΑΡΜ. Πάτερ μου, αἰσθάνομαι ὅτι στεροῦμαι δικαιολογήσεων καὶ πλὴν τοῦτου δὲν θὰ ἐπιστεύετε εἰς τὰς ὑποσχέσεις μου. Δύναμαι ὅμως νὰ διορθώσω τὸ κακόν, καὶ οὐδὲ σεῖς οὐδ' ἡ μήτηρ μου θὰ ὑποφέρετε ἔνεκα τοῦ παρελθόντος μου. Ὁ φίλος τὸν ὅποιον εἶδετε ἐδῶ τὸ πρῶτ', πολὺ ταχέως . .

MART. Ὁ σύντροφος εἰς ταῖς ἀσωτεταῖς σου.

ΑΡΜ. Εἶνε πλούσιος . . πολὺ γρήγορα θὰ πλουτήσῃ, καὶ πρώτη του σκέψις ὑπῆρξεν νὰ ἔλθῃ πρὸς βοήθειάν μου. Θὰ πληρώσω ὅ,τι ὀφείλω . . σᾶς τὸ ὀρκίζομαι, πάτερ μου, καὶ τρέχω ἀμέσως . . (ἰδὼν τὸν Εὐτύχιον ἐμφανισθέντα εἰς τὸ βάθος) ὦ! Εὐτύχιε! ἐλθέ! . . ἐλθέ νὰ καθήσυχάσῃς τὸν πατέρα μου . . γνωρίζει τὰ πάντα . . εἶδε τὸν Σαρανζών.

ΕΥΤ. (μὲ κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν) Ἄ!

ΑΡΜ. Ἀλλὰ τῷ εἶπον ὅτι ἐν σοὶ ἔχω φίλον εἰλικρινῆ, καὶ ὅτι πολὺ ταχέως χάρις εἰς τὸ συνοικεσίόν σου . .

ΕΥΤ. (παρρησιάζων αὐτῷ ἐπιστολὴν τινα) Ἀνάγνωσον.

ΑΡΜ. ὦ! θεέ μου! ἡ ἐξαδέλφη σου . .

ΕΥΤ. Ὑπανδρεύεται.

ΑΡΜ. Καὶ μὲ ποῖον;

ΕΥΤ. Μὲ τὸν ἐπιστάτην τῆς.

ΑΡΜ. Ἐχάθημεν!

ΕΥΤ. (Τί κεραυνός!)

MART. (ἀτενίζων αὐτοὺς) Ἴδου πῶς τελειοῦν οἱ ξεμυαλισμένοι νέοι . . χαρτοπαίχται . . ἄσωτοι . . ὀκνηροί . . σᾶς λυποῦμαι, κακόμοιροι. Καὶ ἔπειτα ἔχει ἄδικο κἀνένας πατέρας νὰ ρίχνῃ μεσ' εἰς τὴν φυλακὴν τέτοια γεννήματα! (ὀργίλος) Ἐξω ἀπὸ 'δῶ. Ἀφήσετέ με νὰ υπερασπισθῶ τὴν τιμὴ καὶ τ' ὄνομά μου ὅπου ἐσεῖς ἐποδοκυλήσατε εἰς τὴν λάσπην. (πρὸς τὸν Εὐτύχιον) Καὶ σύ . . κύριε δικη-

γόρε, κύτταξε καλὰ αὐτὸ τὸ 'σπῆτι καὶ τῇ θύρᾳ του.

ΕΥΤ. (μετὰ κωμικῆς σοδαρότητος) Ἄ ! κύριε, μὴ καταπατῆτε νεκρόν.

ΜΑΡΤ. Νεκρόν; χαρὰ ἔς ἐς ἂν ἦσουν νεκρός.

ΕΥΤ. Ἐντὸς ὀλίγου, κύριε, θάλλω τέρμα εἰς τὰς θασάνους τῆς ζωῆς μου.

ΜΑΡΤ. Ἐ! ἀνόητε!

ΕΥΤ. Δὲν ζητῶ συγγνώμην δι' ἐμὲ, ἀλλ' ὀλίγην ἐπιείκειαν διὰ τὸν δυστυχῆ τοῦτον ὅστις ἔν μόνον ἄδικον ἔχει, ὅτι δὲν ἐφρόντισε, πρὶν ἀναχωρήσῃ, νὰ πνίξῃ τὸν Παρκεζών. Χαῖρε, Ἀρμάνδε, καλέ μου φίλε.

ΑΡΜ. (θλίβει τὴν χεῖρά του ἀλλοφρονῶν)

ΕΥΤ. (ἀποτεινόμενος τῷ Μαρτέν) Ἀπόψε ὁ βερράς θὰ εἶνε δυνατός, ἡ προκυμαία ἔρημος . . καὶ δὲν γνωρίζω νὰ κολυμβῶ, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ πνιγῶ, παρὰ νὰ μένω εἰς τὰς φυλακάς. (ἀπέρχεται ἐκ τοῦ βάθους)

ΜΑΡΤ. Καλόν σου κατευόδιον. Μὴ σὲ μέλλει δὲν θὰ ἔλθω νὰ σὲ ὀγάλω. (ἐκούεται μεμακροσμένους ἤχος κώδωνος.)

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

Οἱ ἄνω, ΓΕΝΟΒΕΦΑ καὶ ΑΜΑΔΙΑ
φέρουσα ὀδοπορικόν σάκκον.

ΓΕΝ. Ὁ Δουβούργ ἀναχωρεῖ. Δὲν ἀκούετε τὸν κώδωνα; Πάρε, Ἀρμάνδε μου, ἰδοὺ ὅσα ἐμαζώξαμεν διὰ τὸν πτωχὸν ἐκείνον νέον . . τὸν λυποῦμαι 'σάν παιδί μου.

ΑΡΜ. Μητέρα μου . . (ἐν συγκινήσει ἢ προσπάθει νὰ κρύψῃ)

ΜΑΡΤ. (διακόπτων αὐτὸν) Σὺ ὁ ἴδιος θὰ τοῦ 'πᾶς τὸν σάκκο. (Ἡ Γενοβέφα προσπαθεῖ νὰ κλείσῃ τὸν σάκκον. ὁ Μαρτέν στρέφεται πρὸς τὴν Ἀμαλίαν, ἥτις ὥθησεν αὐτόν) Τί θέλεις;

ΑΜΑΛ. (σιγὰ) Μὲ συγχωρεῖτε, ἀνάδοχέ μου. Ἦμην ἐκεῖ, ἤκουσα τὰ πάντα. Λάβετε ὅσα χρήματα ἔχω . . ἀλλὰ δι' εὐσπλαγγνίαν μὴ τὸν ἀφήσετε νὰ φύγῃ.

ΜΑΡΤ. (συγκινηθεὶς) Τί λές; νὰ στερεθῇς διὰ . . ὄχι, ὄχι, ποτέ.

ΓΕΝ. Ἔτοιμα. Πάρε, Ἀρμάνδε μου, κάμε γλίγωρα.

ΑΡΜ. (καταβάλλων προσπάθειαν ἵνα κρύψῃ τὴν συγκίνησιν του) Ναί, μητέρα μου, ναί.

ΜΑΡΤ. (αὐστηρῶς) Πῆ εἰς τὸν Δουβούργ ὅτι βραϊζομαι εἰς τὴν λόγον του.

ΓΕΝ. Πές του ὅτι τοῦ συσταίνω πολὺ πολὺ τὸν προστατευόμενό μας,

ΑΡΜ. Ναί, ναί . . μητέρα μου.

ΓΕΝ. Νά . . φίλησε καὶ ἀπὸ μέρος μου τὸ πτωχὸ ἐκεῖνο παιδί. (τὸν ἐναγκαλίζεται, ὁ Ἀρμάνδος στρέφει τὴν κεφαλὴν ὡς κρύψῃ τὴν συγκίνησιν του)

ΑΜΑΛ. (κρατοῦσα τὰ δάκρυά της καὶ προσφέρουσα αὐτῇ τὴν πύλον) Θλίψατέ του ἐκ μέρους μου τὴν χεῖρα.

ΑΡΜ. Ἀμαλία! . . (χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ ἡ Γενοβέφα πλησιάζει πρὸς τὸν πατέρα του καὶ λαμβάνει αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς Ὁ Μαρτέν καταβάλλει ἰσχυράν προσπάθειαν καὶ ἀποσπᾶται ἀπ' αὐτοῦ, μὴ δυνάμενος δὲ νὰ ὑμῖλῃσιν τῇ νεύσει νὰ ὑπακούσῃ. — Ἀκούεται ὁ τελευταῖος ἤχος τοῦ κώδωνος.)

ΓΕΝ. (δίδουσα τῷ Ἀρμάνδῳ τὸν σάκκον) Τρέχα, Ἀρμάνδε μου, εἰδὲ μὴ δὲν θὰ προφθάσῃς. (ὁ Ἀρμάνδος θλίβει τὴν χεῖρα τῆς Ἀμαλίας καὶ ἀπέρχεται ὁ Μαρτέν καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἄλγους πίπτει ἐπὶ τῷ καρέκλῃ παρὰ τὴν τράπεζαν δεξιᾷ)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΑΜΑΛΙΑ, ΜΑΡΤΕΝ, ΓΕΝΟΒΕΦΑ:

ΓΕΝ. (πλησιάζουσα πρὸς τὸν Μαρτέν καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ὤμου του) Θυμᾶται τὸν δυστυχῆ Μορισῶ, ἀλήθεια; κ' ἐγὼ θυμοῦμαι τὴν γυναῖκα του. Τάχι θὰ ξαναἰδῇ τὸ παιδί της;

ΜΑΡΤ. (ἀνεγείρων πρὸς τὸν οὐρανὸν τὴν κεφαλὴν) Ὁ θεός, Γενοβέφα, εἶνε καλός, καὶ τὸ μέλλον μας εἶνε ἔς τὰ χεῖρα του.

ΓΕΝ. Ἀλλὰ ποία διαφορά! ἐνῶ ἐμεῖς θὰ εἴμεθα ἡσυχοὶ καὶ εὐτυχισμένοι, εἰς τὸ 'σπῆτι τοῦ κακοροϊζικοῦ τοῦ Μορισῶ θὰ βραϊλεύει ἡ ἐρημία καὶ ἡ πίκρα.

ΜΑΡΤ. Ἐρταίξτε, Γενοβέφα, ἔρταίξτε φαντάσου, νὰ χαλάσῃ τὴν κατάστασιν τῆς γυναικὸς του . . τοῦ μονακριβοῦ παιδιοῦ του!

GEN. Όταν όμως του έμεινε η τιμή του, όλα διορθώνονται με τὸ θάρρος.

MART. Καλά λές, Γενοθέφα, με τὸ θάρρος. . . Καὶ ἂν μοῦ συνέδινε παρ'μοια δυστυχία ;

GEN. Μὴν τὸ λές οὔτε, Μαρτέν μου' καὶ πάλι, θὰ ἐπροσπαθούσαμε με κάθε περιποίησι καὶ με πολλὴν ἀγάπη καὶ ὑποταγή νὰ σὲ παρηγοροῦμε. Ἀλήθεια, Ἀμαλία μου ;

ΑΜΑΛ. Ω ! ναι, ναι . .

MART. (Θλίβων αὐτὰς εἰς τὰς ἀγκάλας του) Ω ! θεῖα καὶ ἀγαπητὰ πλάσματα, ἀρχίστε ἀπὸ τὴν μεγάλη ἀποστολή σας.

GEN. Μαρτέν, τί ἐννοεῖς ; Τὸ προσωπὸ σου εἶνε χλωμό . . καὶ ; . . Ω ! ναι ! δάκρυα πέφτουν ἀπὸ τὰ μᾶτια σου καὶ σφοδρὰ μοῦ κρύβεις . . θέλω νὰ τὴν μάθω ; . . ὁ Μορισώ . .

MART. Ἡ εὐτυχία εἶνε εἰς τὸ σπῆτι σου, Γενοθέφα μου, καὶ εἰς τὸ δικό μας θὰ βασιλέψῃ ἡ λύπη καὶ ἡ δυστυχία.

GEN. Δὲν σὲ ἐννοῶ . . δὲν μπορῶ . . ὦ θεέ μου, δὲν θέλω νὰ σὲ ἐννοήσω.

MART. Σὲ ἀπάτησα, Γενοθέφα . . Ἐγὼ ἔχασα τὴν παρουσίαν μας εἰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις, καὶ διὰ νὰ σωθῶ ἀπὸ τὴν ἀτιμία πρέπει νὰ δώσω, τι καὶ ἂν ἔχω.

GEN. Ἐσύ . . (δυσανασχετοῦσα) Ἀ ! Ἀρμάνδε μου, παιδί μου ! λοιπὸν ἐκεῖνος . . (κρότος τηλεβόλου) ὁ Ἀρμάνδος μου !

MART. Ἐφυγε. (ἡ Γενοθέφα θέλει νὰ βράμῃ, πλὴν ταλαντεύεται καὶ λειποθυμεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μαρτέν· ἡ Ἀμαλία ἰσχύουσα κλίνει τὰ γόνατα)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἀκτὴ τῆς Αὐρῆς. — Δεξ. καφενεῖον τοῦ ξενοδοχείου τῆς Βροσσανίας. — Ἀριστερὰ οἰκίαν σχηματίζουσα γωνίαν συνοικίας τινός.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ὁ ναυηγὸς ΓΕΡΑΡΔ καὶ τινες ναῦται καθήμενοι παρὰ τὴν θύραν τοῦ καφενείου.

Ταξειδιῶται καὶ ἀχθοφόροι φέροντες σάκκους δοιοπορικοῦς κλ., διέρχονται τὴν σκηνήν, ἐν ᾗ μεγίστη ἐπικρατεῖ ζωηρότης. Ὁ Λαυρέντιος, ὅστις τώρα εἶνε ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου, ἀναγινώσκει τὴν ἐφημερίδα παρὰ τὴν θύραν.

ΓΕΡ. Ναι, τένα μου, τὸ πρᾶγμα εἶνε ὡς σὰς λέγω, καὶ σὰς βεβαιῶ σὺν πρῶτος ναυηγός. Τὸ πλοῖον ἐκεῖνο θὰ ἐχάνετο ἂν ἔλειπεν ἡ βοήθειά μου. . . ὅταν τρεῖς λεύγες μακρὰν ἀπὸ τὴν Αὐρην τὸ ἔφθασα ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ συντριβῇ. Χρόνια εἶχα νὰ ἰδῶ παρ'μοια τρικυμία. Ἐνόμιζα ὅτι ἐχάθηκα. Ὁ ἄνεμος ἔσπρωχνε τὸ δυστυχισμένο ἐκεῖνο πλοῖον πρὸς τὸ Φεκάμπ καὶ πολλὴ εὐτυχὴς ἤμουν ὅπου τὸ ἔμθασα εἰς τὸν λιμένα· τί τὰ θέλετε ὅμως, ἐχρεώσθηκε κόπος.

Εἰς ΝΑΥΤΗΣ. Καὶ διατί δὲν ἔμεινες εἰς Φεκάμπ ;

ΓΕΡ. Διότι δὲν μ' ἀρέσει νὰ μένω εἰς τὸ σπῆτι, καὶ με τὸ βορεῖά ἐπέστρεψα εἰς Αὐρην. — Αἱ ! ἀπὸ τὸ καφενεῖον.

ΛΑΥΡ. Πρώην. (ὑπηρετεῖ)

ΝΑΥΤ. (πρὸς τὸν Γεράρδ πληρώσαντα) Τί βιάζεσαι τόσον ;

ΓΕΡ. Θα ὑπάγω εἰς τοῦ λιμενάρχου νὰ κάμω τὴν ἐκθεσί μου, καὶ ἔπειτα εἰς τὰ τέσσαρα τὸ ἀτμόπλοιον τῆς Ἀμερικῆς σηκώνει τὴν ἄγκυραν, καὶ ἐγὼ θὰ τὸ φέρω εἰς τὸ ἀνοικτὸ πέλαγο.

(πρὸς τὸν Λαυρέντιον) Τὸ ὑπόλοιπον κρά-
τησέ το, στερευνὰν πειρατά.

ΛΑΥΡ. Εὐχαριστῶ, κύριε.

ΓΕΡ. Ἐχετε 'γειά, παιδιά μου.

ΝΑΥΤΑΙ. Θὰ σὲ συνοδεύσωμεν, μπαρ-
μπα Γεράρδ.(ἀπέρχονται οἱ τε ναῦται καὶ ὁ
Γεράρδ)

ΛΑΥΡ. Πενήντα λεπτά. Οἱ ναῦται
εἶνε ὑποκείμενα ὅπως πρέπει· ὅταν ἔ-
χουν χρήματα τὰ σκορποῦν μὲ τέσσα-
ρα χεῖρι. Αἱ! ποῦ εἶνε ἐκεῖνος ὁ καιρὸς
ὅπου ἂν μῶδινε κανεὶς μισθὸ φράγκο
γὰ μ παξ ἤ σι θὰ τοῦ τῶριχιν 'στὰ
μουτρα! καυμένοι χρόνοι, καυμένοι
χρόνοι.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ, ΕΥΤΥΧΙΟΣ, φέρων στολὴν
ὑπαλλήλου τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἐπὶ τοῦ
βραχίονος μικρὸν ἐπανωφόριον, εἰσέρχεται
ὑποτονθορίζων μελαγχολικὸν ᾄσματιον.

ΛΑΥΡ. ὦ, τὸν κύριον Εὐτύχιον!

ΕΥΤ. Λαυρέντιε ξεκουτιασμένε, 'γειά
σου.

ΛΑΥΡ. (γελῶν) Καὶ πῶς μᾶς ἐκό-
πιασε;

ΕΥΤ. Σήμερον τὸ πρῶτ' μὲ τὸν σι-
δηροδρόμον.

ΛΑΥΡ. Ἐφθασε λοιπὸν προτύτερα;

ΕΥΤ. Ἀπ' ἐναντίας, ἐβραδύναμεν, ἀ-
πόψε ἔδαπνῆσαμεν δέκα λεπτά τῆς ὥ-
ρας περισσότερον εἰς Δουσεβίλ διὰ νὰ
πάρωμεν τοῦς ἐπιβάτας διὰ Φεκάμπ.

ΛΑΥΡ. Καὶ εἰσθε καλὰ πάντοτε, βέ-
βαια.

ΕΥΤ. Κάλλιστα... αἱ! ὀλίγον κου-
ρασμένος.

ΛΑΥΡ. Τὸ πιστεύω. Ἡ θέσις ὑπαλ-
λήλου τοῦ σιδηροδρόμου δὲν εἶνε θέσις
τῶν ὀκνηρῶν, ὡς λέγουσιν αἱ ἐφημερί-
δες, παντοτεινὴ κίνησις.

ΕΥΤ. Βέβηχια δὲν εἶνε διὰ σὲ ὅστις
δὲν θέλεις νὰ ἐργάζεσαι καὶ ἔγινες ὑ-
πὴρέτης καφρνείου ἐνεκ τῆς ὀκνηρίας
σου, καθὼς ὅταν ἦσο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν
μας.

ΛΑΥΡ. Τότε δὲν εἶχα συνείδησιν, ὅ-

χι, τώρα ὅμως τὰ πληρώνω καὶ μὲ τὸ
παραπάνω. Τί προστάζετε λοιπὸν;
Καφρὲς, πίντσι, κανένα ποτηράκι καλὸ
κρασί;

ΕΥΤ. (ναθήμενος) Ἐν ποτηρί μπίρα
καὶ ἐν σίγαρον.

ΛΑΥΡ. Ἐχομεν τῆς Ἀθάνας, πα-
νατέλας πρὸς 50 λεπτά.

ΕΥΤ. Μ' ἐσκότισες, τῆς πεντάρας φέ-
ρε μου ἐν.

ΛΑΥΡ. Μὴ θέλετε ἐν πρὶν καὶ δι-

ΕΥΤ. Τῆς πεντάρας, διάβουλε. Τί ζῶ-
ν! τί μανία τὸν κατέλας νὰ μοῦ
προσφέρῃ ἀπὸ τὰ ἀκριβώτερα.

ΛΑΥΡ. Τὸ ἀφεντικὸ ἄλλη φορὰ ἀπ' αὐ-
τὰ ἐπαιρνε.

ΕΥΤ. Ναι, ἀλλ' ἔφυγαν πλέον αὐτὰ
τὰ συστήματα. Ἄλλοτε δὲν ἀπέβλεπον
εἰς τὴν ἀζίαν τοῦ εἶδους... σήμερον ὅ-
μως ὑπολογίζω...

ΛΑΥΡ. (Τί τομπολα!) (φεύγει)

ΕΥΤ. (λαμβάνει τὴν ἐφημερίδα) Ἴδου ἡ
ναυτικὴ ἐφημερίς... Ὅσακις λάβω αὐ-
τὴν ἀνὰ χεῖρας, ἡ καρδιά μου πάλλει.
—Ἀφίξεις.—Δοράδα.—Οἱ τρεῖς φίλοι.
—Δὲν μ' ἐνδιαφέρει... ἂς ἴδωμεν ἂν εἶ-
νέ τι ἐκ τῶν Ἀποικίων τίποτε.

ΛΑΥΡ. (φέρων ποτήριον ζύθου καὶ σί-
γαρον) Ἐδῶ εἶνε ἡ μπίρα καὶ τὸ σιγα-
ράκι τῆς πεντάρας. Μά! πραγματικῶς
ἡ ζωὴ εἶνε μία ξυλόκουνια, σήμερον τοῦ
ὑψου αὐριο τοῦ βάθου! ποῖος, λέω, νὰ
μᾶς τῶλεγε ἐδῶ καὶ δύο χρόνις ὅπου
εἴσαστε ἵτυμένοι· σὰν τὸ πρῶτο ἀρχον-
τόπουλο, πῶς τώρα θὰ φορεῖς τὴν στολὴν
ὑπαλλήλου τοῦ σιδηροδρόμου; νὰ 'ποῦμε
τὴν ἀλήθειαν σοῦ στέκει, μὲ τὸ κασκε-
τάκι σου, μίαν χαρὰ εἶσαι. Θυμόσαστε,
ἀλήθεια, τὸ ἐξοχικὸ μας 'σπῆτι εἰς τὸ
'Ὠτέιλ; Ἐκεῖ ἐκάναμε ζωὴ. Τί φαγοπό-
τι! Ποῖος νὰ μᾶς τῶλεγε πῶς θὰ εὐρι-
σκόμεθα μίαν ἡμέραν εἰς τὴν Αὐρην ἢ ἀφεν-
τεῖά σου ὑπάλληλος τοῦ σιδηροδρόμου
καὶ περιμένεις προβιζασμὸ, καὶ ἐγὼ ὑπὸ
ρέτης εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Βρετανίας
μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ γίνω ξενοδόχος ἢ
καφφεντζής!

ΕΥΤ. (ἀποθέτων τὴν ἐφημερίδα) Μὲ τὰ χρήματα ποὺ μᾶς ἔκλειψες, κατέργαρε.

ΛΑΥΡ. Μὲ τὰς οἰκονομίας μου, κύριε μὲ τὸν καρπὸν τῆς ἐργασίας μου, μὲ τὰς ἐπιχειρήσεις μου. — Ἀλλὰ δὲν πηγαίνετε ν' ἀναπαυθῆτε εἰς τὸ δωμάτιόν σας ἐπάνω εἰς τὸ πέμπτον πάτωμα;

ΕΥΤ. Σήμερον δὲν δύναμαι θὰ συν-ομιλήσω μετὰ τινος ὅστις δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ.

ΛΑΥΡ. Ἐκατάλαβ', εἶνε ἡ ἀναδεκτὴ τοῦ γέρω-Μαρτὲν, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ ἀπέναντι ἐκεῖ, τοῦ πατέρα τοῦ παλαιοῦ μου ἀφεντικοῦ. . . ὡραία κοπέλλα μὰ τὴν ἀλήθεια. . .

ΕΥΤ. Ἴδου αὐτὴ, ἄφες μας, καὶ φύλαττε διὰ τὸν ἐκυτόν σου τὰς κακεντρεχεῖς αὐτὰς σκέψεις, ἀκούεις; ἄλλως. . .

ΦΩΝΑΙ (ἐκ τοῦ καφενείου) Παιδί, αἶ, καφεντζή;

ΛΑΥΡ. Ὅρῃστε, πκρών. (φεύγει)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΕΥΤΥΧΙΟΣ, ΛΑΛΙΑ ἔρχεται ἐκ τοῦ βᾶ

θους κρατοῦσα τετραεῖον μουσικῆς. Ἰσταται ἐπὶ τινὰς στιγμὰς περιδιδέπουσα.

ΕΥΤ. (τρέχων πρὸς αὐτὴν) Σᾶς εὖ-χριστῶ, Ἀμκλίζ, ὅτι δὲν μ' ἐλησμονήσατε—εἴσθε πολὺ εὐμενὴς πρὸς ἐμέ.

ΛΑΛ. Πάντοτε φοβοῦμαι μήπως ὁ ἀνάδοχός μου μὲ ἴδῃ μὲ σᾶς.

ΕΥΤ. Μὴ φοβῆσθε, θὰ εἶνε ἀκόμῃ εἰς τὸν σταθμὴν φορτόνων τὰς ἀποσκευάς. Δυστυχὲς γέρον! μεγάλη ἔχει κατ' ἐμοῦ παράπονα, τὸ γνωρίζω καὶ μοι πρέπει. Κατέλυσα εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην ὅπως ἔχω ἀφορμὴν νὰ τὸν πλησιάζω καὶ τῷ ὁμιλῶ, ἀλλ' ὅταν τὸν βλέπω ἱστάμενον ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἐκείνου, καθήμενον ἐπὶ τῆς καλᾶθου του, καὶ σπογγίζοντα τὸν ἀπὸ τοῦ προσώπου του στάζοντα ἰδρώτα, τρέμω καὶ

φεύγω ὥς ἐγκληματίας. Πιστεύσατέ μοι τὸ ἤμισυ τοῦ αἵματός μου θὰ ἔδιδον ἂν μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα.

ΛΑΛ. Ἀρκέσθητε πρὸς τὸ πκρὸν θλίβοντες τὴν ἰδικὴν μου.

ΕΥΤ. (ἀγαλλόμενος) Ἀ! αἱ γυναῖκες! . . αἱ γυναῖκες! ἔννοοῦσι. . . μαντεύουσι. . . συγχωροῦσι! . .

ΛΑΛ. Ἡ ἀγάπη τὴν ὁποῖαν δεικνύετε πρὸς τὸν πτωχὸν Ἀρμάνδον ἀπόντα μὲ ὑποχρεοῖ νὰ σᾶς ἀγαπῶ ὥς ἀδελφόν.

ΕΥΤ. Καὶ διαρκοῦντος τοῦ τελευταίου ταξιδίου μου, ἐλάβετε εἰδήσεις του, ἐπιστολάς του;

ΛΑΛ. Οὐδεμίαν, καὶ σεῖς;

ΕΥΤ. Οὐδ' ἐγώ.

ΛΑΛ. Καὶ ποία νὰ ἦνε ἄρα ἡ αἰτία τῆς σιγῆς ταύτης;

ΕΥΤ. Μετὰ τὰ λυπηρὰ ἐκεῖνα συμβάντα πιθανὸν νὰ μὴ τολμήσῃ πλέον ὁ Ἀρμάνδος νὰ γράψῃ πρὸς τὸν πατέρα του.

ΛΑΛ. Πρὸς τὸν πατέρα του ἔστω, ἀλλὰ πρὸς σᾶς, πρὸς ἐμέ. Δὲν θὰ τῷ προὔξενουν τρόμον ἐγὼ θεθαίως.

ΕΥΤ. Ἐμάθετε ὅμως παρὰ τοῦ πλοιάρχου Δουβούργ τὴν αἰτίαν ἄφριζίν των.

ΛΑΛ. Τῶνόντι, πλὴν ἔκτοτε παρῆλθον ἔξ μῆνες.

ΕΥΤ. Καὶ ὅτι πρὸς τούτοις ἡ διαγωγή τοῦ Ἀρμάνδου ἦτο ἀξέπαινος.

ΛΑΛ. Ἐξ μῆνες, κύριε Εὐτύχιε! — καὶ ἔκτοτε οὐδὲ γραμμὴν κἂν ἐλάβομεν οὔτε παρὰ τοῦ Ἀρμάνδου οὔτε παρὰ τοῦ πλοιάρχου. Φοβοῦμαι συμφορὰν τινά. Ὁ ἀνάδοχός μου ἔννοεῖ τὸν φόβον μου, καὶ προσπαθεῖ νὰ μ' ἐνθαρρύνῃ ἀλλ' ἐν τῷ βᾶθει τῆς καρδίας του ὑποφέρει ὅσον ἐγώ. . . καὶ σεῖς; εἴσπες δὲν εἴσθε ἥρεμος, ὁμολογῆσατέ το.

ΕΥΤ. Παραμύθια! δὲν πρέπει δὲ αἰωνίως νὰ ἀπαισιοδοξῶμεν. Θὰ ταξιδεύωσιν ἐπανερχόμενοι εἰς Αὔρην, καὶ ἔννοεῖτε ὅτι, εὐρισκόμενοι εἰς ἀνοικτὸν πλάγος, δὲν ἔχουσι πρόχειρον καὶ τὸ γραμματοκιβώτιον. Τίς οἶδε μήπως τοῦ χρόνου προϊόντος τεθῇ καὶ ἐκεῖ τοιοῦτον,

ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ἅς ὀρεσθώμεν εἰς τὸν τηλεγράφον. Ἐμπρὸς λοιπὸν, μὴ βασανίζεσθε. Αἶ! πρῶτον τινὰ θὰ τὸν ἴδῃτε ἀποβιβάζομενον δροσερὸν, ὑγιή, καὶ ἀνὰ ἑν ἑκατομμύριον φέροντα εἰς τὰ θυλάκιά του!

ΑΜΑΛ. (πείσους τὴν κεφαλὴν) Ἐκατομμύρια! ὦ! ναί!

ΕΥΤ. (ἰλαρῶς) Ἀλήθειαν σὰς λέγω! Μήπως ὅλοι δὲν γίνονται ἑκατομμυριοῦχοι εἰς Αὐστραλίαν; διὰ τοῦτο ἀνεκαλύφθη ἡ Αὐστραλία.

ΑΜΑΛ. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εἰσακούσῃ! Μεγάλως θὰ τύχαιστούμην ἂν ὁ Ἀρμάνδος ἠδύνατο ἡμέραν τινὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακὸν ὅπερ προὔξενε. Αὐστουχὲς ἀνάδοχέ μου! ἀφοῦ ἐπὶ τοσοῦτον εἰργάσθη ἵνα ἐξασφαλίσῃ μίχραν εὐπορίαν καὶ ἀνάπαυσιν εἰς τὰ γηρατειά του, νὰ ἀναγκάζεται τώρα μυρίας νὰ υφίσταται στερήσεις, καὶ μύριους κόπους . . εἶνε λυπηρότατον διὰ πτωχὸν γέροντα.

ΕΥΤ. Σεῖς δέ, δεσποινίς Ἀμαλία, ὠφελείσθε ἐκ τῶν παραδόσεών σας;

ΑΜΑΛ. Βίμαι κάπως εὐχαριστημένη. Προσπαθῶ νὰ χρησιμοποιήσω τὸ παρὰ τοῦ θεοῦ δοθέν μοι ὀλίγον πνεῦμα ἵνα κατὰ τι φανῶ ὠφέλιμος πρὸς τοὺς ἀναθρέψαντάς με ὡς θυγατέρα των ὥς πρὸς τοῦτο δὲ τοῦλάχιστον ἔχω ἤρμενον τὴν συνειδήσιν μου.

ΕΥΤ. Εὖγε! χαίρω πολὺ!

ΑΜΑΛ. Ἐπειτα ὅταν τύχω στιγμῆς τινοῦ ἐλευθερίας πηγαίνω εἰς τὸν λιμένα ἵνα ἴδω εἰσερχόμενα τὰ πλοῖα ἐλπίζω πάντοτε . . .

ΕΥΤ. Νὰ ἴδῃτε φθάνοντα τὸν Ποσειδῶνα, ἀλήθεια; ἀλλὰ, μὲ συγχωρεῖτε, δὲν πρέπει νὰ σὰς ἀπασχολῶ. Πηγαίνετε, σὰς εὐχομαι καλὴν ἑκβασιν. Ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὸ γραφεῖον τῶν κυρίων Δουχαμέλ, τῶν ναυλωτῶν τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἐὰν ἔχωσι καλὰς εἰδήσεις, θὰ περιμείνω ἵνα κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν σας πᾶς ἀνακοινώσω πρὸς ὑμᾶς.

ΑΜΑΛ. (πείνους αὐτὴ τὴν χεῖρα) Πό-

σον καλὸς εἶσθε! Χαίρετε, κύριε Εὐτύχιε! Πηγαίνω νὰ δώσω μάθημα, καὶ ἔπειτα ἐπιστρέφω. Ὑπεσχέθην πρὸς τὸν ἀνάδοχόν μου νὰ περάσω πάλιν ἀπ' ἐδῶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματός του. Πρέκειται περὶ τινος ἀπροσδοκήτου τοῦ ὁποῖον προποτιμάσκαμεν διὰ τὴν ἀνάδοχόν μου . . . Χαίρετε . . . εὐχομαι καὶ ἐγὼ πρὸς σὰς καλὴν ἑκβασιν.

ΕΥΤ. (θεωρῶν αὐτὴν ἀπερχομένην) Χαίρετε, χαίρετε δεσποινίς Αμαλία. — Ἡ κόρη ἐκείνη εἶνε ἀληθὲς θεσαυρὸς . . . δὲν φορεῖ κρινολίνα, δὲν ἔχει πούδραν εἰς τὸ πρόσωπον, ἀλλ' ἔχει τοῦλάχιστον καρδίαν. Καὶ ἐκεῖνο τὸ ζῶον ὁ Ἀρμάνδος νὰ μὴ τῇ γράφῃ κἂν! φοβοῦμαι μήπως καὶ ἐκεῖ πέραν ἔκαμε καμμίαν τρέλλαν. (πίνει τὸν ζῆθον καὶ ἀνάπτει τὸ σίγαρον).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΕΥΓΥΧΙΟΣ, ΣΑΡΑΝΖΩΝ,
ἔπειτα ΟΔΥΜΠΙΑ.

ΣΑΡ. [κατάφορτος ὑπὸ ὁδοπορικῶν σάκων καὶ κιβωτίων ἐκ ναυτογράφου, καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ ἀγθοφόρων προσφερόντων αὐτῇ τὰς ὑπηρεσίας των] Ἀφήσατέ με κακοῦς χρόνους νᾶχετε! δὲν θέλω! νὰ χαθῇτε. δὲν μοῦ χρειάζεται κανέννας σας. Εἰς τὸν διάβολον! τὰ φέρω μόνοι μου.

ΕΥΤ. ὦ! δὲν ἀπατῶμαι. (πλήττω αὐτὸν ἀγροίκως ἐπὶ τοῦ ὤμου).

ΣΑΡ. (στραφεὶς) Αἶ, τί εἶνε; . . . (ἀναγνωρίζων αὐτὸν) Εὐτύχιε.

ΕΥΤ. Σαρανζῶν ὁ λήσταρχος. . .

ΣΑΡ. Κύριε, μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλά . .

ΕΥΤ. Μήπως ἔγινες τίμιος; —

ΣΑΡ. Ἐνομφεύθην, κύριε.

ΕΥΤ. ὦ! διάβολε! χαίρω πολὺ καὶ ἐνομφεύθῃτε εἰς τιμὴν τοῦ κόσμου!

ΣΑΡ. Καὶ τὸ σαρκαστικὸν τοῦτο ὕφος σας τὸ ὁποῖον ἠνειχόμεν ὅτε ἤμην ἄγαμος, ὅταν εἶχομεν σχέσεις συναλλαγῆς, κύριε, τώρα δὲν μοι ἀρμόζει πλέον.

ΕΥΤ. Τώρα ὅτε μὲ ἄφησες λύχνο χωρὶς φωτίζει. Αἶ, εἰπέ μοι, γέρω κροκόδει-